

[Guldberg.]

dette ikke, går vi og andre vesteuropæiske folk ind i en ond cirkel, som fjerner grundlaget for en videre udvikling også i de dele af verden, der i dag hører til de fattigste.

Der er en klar forbindelse til de hjemlige økonomiske og politiske problemer fra de forhold, vi har ude i verden. Man kan ikke på én gang aktivt engagere sig i arbejdet for en bedre fordeling af verdens goder og samtidig forlange fuld kompensations og fuldt ud samme stigningstakt som alle andre. Den gensidige interesse mellem lande, der strukturmæssigt tilhører helt forskellige grupper, er da åbenlys, og netop et land som Danmark har en særlig forpligtelse til at sige det. Vores udtalelser vil aldrig kunne blive fortolket eller udlagt som et magtsprog.

Usikkerheden omkring økonomi og beskæftigelse er ikke den eneste trussel, der kommer til os udefra. Samtidig med at vi har problemer, er de fleste af de vestlige lande, som vi har mest forbindelse med, også ude i tilsvarende problemer, truet af arbejdsløshed, inflation eller tilbagegang. I en urolig tid kan det i sig selv være indledningen til noget, der er værre. Men derfor er det også foruroligende, når man ser tilbage gennem årene, at se, hvor mange steder der er trusler, og hvor mange mennesker rundt omkring der er truet af væbnede konflikter, af voldelige magtovertagelser eller af forberedelser hertil med alle til rådighed stående midler. I al vor vilje til at hjælpe humanitært og udviklingsmæssigt er ikke indbefattet hjælp, i hvert tilfælde ikke fra vores side, til de voldelige aktioner. De vestlige, industrialiserede lande går ikke fri, og det kræves derfor, at vi har tilstrækkelig sammenhold og stabilitet til at kunne klare modgang, uden at det fører os ud i uholdbare økonomiske og politiske tilstande.

En ting, man må undre sig over, når man begynder at se på hele efterkrigsperioden, er adskillige eksempler på synspunkter og aktioner, som tilsyneladende næsten kan dukke op og forsvinde igen på kommando på samme tid, på samme måde, mange forskellige steder og ofte under forhold, der virker koordineret. For en del år siden havde man et sådant eksempel med antiatomvåbenkampagnen, som gik i gang på samme tid og med samme midler, og som derefter

blev stoppet pludseligt og praktisk talt på samme tid alle vegne. I dag er der, måske uden forbindelse hermed, ligesom en tendens til at føre en tilsvarende kampagne på tværs af de vestlige lande i spørgsmålet om atomenergiens fredelige anvendelse, et tema, der dengang ikke indgik i modsætningerne.

Gennem vort medlemskab af Det europæiske Fællesskab har vi fået nye og langt bedre midler til at påvirke de internationale spørgsmål, og vi bør derfor medvirke til at skabe europæisk enighed i videst muligt omfang i sådanne spørgsmål. Selv store medlemslande med lyst og trang til at optræde alene har i praksis konstateret, at deres synspunkter har mere vægt og har større chance for at blive hørt, når de indgår i en fælles, europæisk politik, også selv om det betyder en vis tilpasning på forhånd til andre europæiske landes synspunkter.

Jeg er enig med udenrigsministeren i hans bekymring med hensyn til De Forenede Nationer. Det burde være det sted, hvor man netop kunne udvikle samarbejde og forståelse mellem de forskellige interessegrupper af lande for at undgå helt uoverskuelige følger af uenighed eller magtpolitik. Den forløbne samling var ikke lovende. Vi bør fra dansk side gøre en særlig indsats i den kommende samling, derunder også tale rent ud og bruge vores gode forhold til praktisk talt alle lande i verden til at tale for en større gensidighed og forståelse. Den aftale, der netop er afsluttet mellem Det europæiske Fællesskab og 46 lande i Afrika, Karibien og Stillehavet, er netop på baggrund af de verdensomspændende problemer i øvrigt et godt tegn. Her er tale om en aftale, som er sluttet mellem ligestillede parter efter en gensidig forhandling, og om et samarbejde i gensidig respekt. Det er ikke blot udviklingshjælp fra de ni men, det er også en gensidighed, som efter min opfattelse er det eneste, der kan danne grundlag for et godt forhold i det lange løb, og jeg håber, at den vil få sin indflydelse også på de almindelige retningslinjer for dansk udviklingsbistand. Der er ingen tvivl om, at samtidig med at udviklingslandene naturligvis har et behov for egentlig bistand, som gives uden direkte modydelse, er det også væsentligt for disse lande ikke at blive betragtet som mindre-